

Пауново око

Когато бѣхъ ученичка, случи ми се да прекарамъ едно лѣто на село, край брѣга на рѣката Ока. Току отъ нашето село започваше голѣма гора. Тя бѣше дълга 60 км. и въ самото ѝ сърце имаше голѣмо тъмно езеро.

Щомъ пристигнахме въ Лѣтница, азъ хвърлихъ погледъ на полетата и ливадитѣ и си казахъ: тукъ трѣбва да се занимавамъ съ ботаника и да си направя сбирка отъ растения.

Другари тогава ми бѣха: Георги, братътъ на моята другарка и единъ гимназистъ — Сашо Малиновъ, който живѣеше близо до насъ. Ние се сближихме поради еднаквата обичъ къмъ природата.

Лѣтото бѣше отлично. Излѣзешъ ли на полето, край рѣката, зинешъ отъ удивление — толкова много цвѣтя имаше навсѣде, и толкова хубави бѣха тѣ . . .

А въ сѣщото време, когато земята блѣстѣше съ своитѣ чудни, ярки цвѣтове, надъ земята младото лѣто празнуваше и другъ празникъ; цѣлата гора пѣеше, бѣбрѣше, чуруликаше и свирѣше на хиляди гласове. Въ полето надъ рѣжътъ, овеса и пшеницата звѣнтѣха чучулигитѣ, прехвърчаха овесарки, крещяха пѣдпѣдци. Привечеръ надъ селото и надъ рѣката ле-